

แบ่งปันเรื่องเล่าของพวกเขา 🗨

รายงานสรุป:

โครงการวิจัยสำรวจประสบการณ์การเลี้ยงดูทดแทน
ของเด็กและครอบครัวในประเทศไทย

ดร. จัสติน โรเจอร์ส, ดร. วิกเตอร์ การ์นันท์,
ดร. ปริญ เกตนิม และ อภิสรา แซ่ดี

UNIVERSITY OF
BATH

The Open
University

สารบัญ

สารบัญ: คณบดี คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.....	2
คำนำ: ดร. โรเจอร์ส และ ดร. การุณันท์.....	4
กิตติกรรมประกาศ.....	6
รายงานสรุป.....	7
สิ่งที่เราได้เรียนรู้จากเด็ก ๆ	9
สิ่งที่เราได้เรียนรู้จากพ่อแม่ผู้ปกครอง.....	15
สิ่งที่เราได้เรียนรู้จากสาธารณชนทั่วไป.....	18
ข้อเสนอแนะด้านนโยบายและการปฏิบัติ.....	20
บทสรุป.....	23

สารบัญ: คณบดี คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความก้าวหน้าอย่างมากในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) สิ่งนี้ส่งผลให้เด็ก ๆ ประสบความสำเร็จอย่างมากในแง่ของการรักษาสุขภาพ การศึกษา และความเป็นอยู่ที่ดีในสังคมรวมถึงเรื่องอื่น ๆ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เพราะเหตุนี้ การคุ้มครองและสวัสดิภาพเด็กในสถานสงเคราะห์ต่าง ๆ เป็นจุดสนใจหลักสำหรับทั้งหน่วยงานของรัฐและองค์กรภาคประชาสังคม (CSOS)

คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีประวัติอันยาวนานในด้านความมุ่งมั่นในการสอนและการปฏิบัติในงานสังคมสงเคราะห์และนโยบายทางสังคม ซึ่งมีส่วนในการเสริมสร้างความรู้และความเชี่ยวชาญของผู้จัดงานในชุมชน นักสังคมสงเคราะห์ ผู้เชี่ยวชาญด้านนโยบายและอื่น ๆ คณะยังได้มอบความเชี่ยวชาญด้านเทคนิคและสนับสนุนงานของรัฐบาลไทยและหน่วยงานต่าง ๆ ในการเร่งพัฒนาสังคมและความเป็นอยู่ที่ดีของพลเมือง - โดยเน้นที่เด็ก ครอบครัว และชุมชนที่อยู่ชายขอบและเปราะบางที่สุด สิ่งนี้มีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะนี้ด้วยการระบาดใหญ่ของโควิด-19 ซึ่งท้าทายภาคสวัสดิการสังคมในประเทศและเพิ่มความท้าทายสำหรับคนยากจนและผู้ที่ถูกทอดทิ้ง

ในช่วงสองปีที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ได้ร่วมมือกับ The University of Bath ในสหราชอาณาจักรเพื่อดำเนินโครงการวิจัยที่บุกเบิกด้านการเลี้ยงดูทดแทนในประเทศไทย รายงานนี้เป็นผลลัพธ์สุดท้ายของการศึกษาครั้งนี้ และเน้นย้ำถึงข้อค้นพบหลักจากมุมมองและประสบการณ์ของเด็ก พ่อแม่ และสมาชิกในชุมชนทั่วภูมิภาคต่าง ๆ ในประเทศ ความสำคัญหลักของรายงานนี้คือ - เป็นครั้งแรก - การศึกษาได้รวมการสัมภาษณ์โดยตรงกับกลุ่มเด็กในศูนย์และสถานสงเคราะห์ต่าง ๆ ในประเทศไทยและการมีส่วนร่วมกับพ่อแม่ และสมาชิกในชุมชน เพื่อขอและนำเสนอความคิดเห็น ข้อกังวลและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับระบบสวัสดิการเด็กในประเทศไทย

รายงานฉบับนี้มีได้ทันทั่วทั้งที่และสัมพันธ์กันกับปัจจุบัน เนื่องจากปัญหาและความท้าทายที่เกี่ยวข้องกับเด็กในสถานสงเคราะห์ได้กลายเป็นประเด็นระดับโลก รวมทั้งในประเทศไทยและในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยเหตุผลนี้เองที่คณะกรรมการ CRC ตัดสินใจจัดวันอภิปรายทั่วไปครั้งล่าสุด ในเดือนกันยายน พ.ศ. 2564 ในหัวข้อการเลี้ยงดูทดแทนในประเทศไทย กรมเด็กและเยาวชน (DCY) กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (DSDHS) ของรัฐบาลไทยได้ดำเนินการตามขั้นตอนสำคัญ ๆ ในการปฏิรูปนโยบายและแนวปฏิบัติร่วมกับองค์กรภาคประชาสังคม (CSOS) เมื่อเร็ว ๆ นี้ เพื่อพัฒนาระบบการดูแลที่เด็กเป็นศูนย์กลางและยั่งยืนมากขึ้น

ขอขอบพระคุณ ดร.จัสติน โรเจอร์ส จาก The Open University ในสหราชอาณาจักร และ ดร.วิกเตอร์ การ์นันท์ จากคณะของเราที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในประเทศไทยที่เป็นผู้นำในโครงการวิจัยนี้ และสำหรับการทำงานร่วมกับทีมวิจัยเพื่อการมีส่วนร่วมโดยตรงกับเด็กและครอบครัวจำนวนมากที่มีประสบการณ์ตรงในการเลี้ยงดูทดแทน ดิฉันแน่ใจว่าข้อเสนอแนะของรายงานนี้จะช่วยให้ความรู้และสนับสนุนงานของรัฐบาลไทยและองค์กรภาคประชาสังคม (CSOS) ที่ทำงานในด้านนี้เพื่อให้พวกเขาสามารถทำการปรับปรุงสำหรับเด็กจำนวนมากที่เติบโตขึ้นมาในการเลี้ยงดูทดแทน ดิฉันยินดีที่จะเปิดตัวรายงานนี้ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของศูนย์แห่งความเป็นเลิศทางวิชาการด้านสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และนโยบายสังคม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และขอแสดงความยินดีกับทีมวิจัยสำหรับการศึกษาที่สำคัญนี้

ศ. รพีพรรณ คำหอม

คณบดี คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

23 ธันวาคม 2564

คำนำ: ดร. โรเจอร์ส และ ดร. การ์นันท์

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีรายได้ปานกลางถึงสูงที่สำคัญในการศึกษาสวัสดิภาพเด็ก ในหลาย ๆ ด้านมันเป็นเรื่องราวความสำเร็จของการพัฒนา ซึ่งความต้องการและความเป็นอยู่ที่ดีของเด็กได้รับการพิจารณาในนโยบายระดับชาติมาหลายทศวรรษแล้ว นับเป็นประเทศแรกในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกที่ลงนามในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก (CRC) และในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ชีวิตประจำวันของเด็ก ๆ ก็มีการพัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ตัวอย่างเช่น ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา มีอัตราการเสียชีวิตของทารกลดลงอย่างมีนัยสำคัญและมีการปรับปรุงผลลัพธ์การศึกษาระดับประถมศึกษา สำหรับเด็กที่โตมาโดยไม่ได้รับการดูแลจากพ่อแม่ รัฐบาลไทยและเจ้าหน้าที่ในกรมเด็กและเยาวชน (DCY) ยังได้พยายามเปลี่ยนจากการใช้การเลี้ยงดูในสถานสงเคราะห์และแนะนำการสนับสนุนสำหรับผู้ดูแลแบบเครือญาติและโครงการเลี้ยงดูแบบครอบครัวอุปถัมภ์ อย่างไรก็ตามความท้าทายที่สำคัญยังคงอยู่ และในบริบทของทรัพยากรที่จำกัดและความต้องการอย่างมาก การใช้การดูแลแบบสถานสงเคราะห์ยังคงถูกให้ความสำคัญทั่วประเทศเพื่อตอบสนองความต้องการของเด็ก ดังนั้น สำหรับเด็กประมาณ 55,000 คนในประเทศไทยที่ไม่สามารถอาศัยอยู่กับพ่อแม่ได้ ความน่าจะเป็นยังคงมีอยู่ ที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ในสถานสงเคราะห์ขนาดใหญ่ที่มักไม่ได้รับการกำกับดูแล

จุดมุ่งหมายโดยรวมของโครงการวิจัยนี้คือการสำรวจประสบการณ์ของเด็ก พ่อแม่ และครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูทดแทนในประเทศไทย แม้จะมีความท้าทายจากโควิด-19 เราก็สามารถดำเนินโครงการวิจัยนี้ที่เข้าถึงเด็กจำนวนมาก (n.160) ที่อาศัยอยู่ในการเลี้ยงดูทดแทน และพ่อแม่และครอบครัวของพวกเขา (n.20) เด็ก ๆ ที่เรามีส่วนร่วมด้วย อาศัยอยู่ในสถานที่ต่าง ๆ ในการเลี้ยงดูทดแทนที่แตกต่างกัน ตั้งแต่ศูนย์การเรียนรู้ผู้อพยพ วัดทางพุทธศาสนา บ้านเด็กของรัฐบาล และศูนย์ขององค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) โดยรวมแล้วเราเข้าถึงผู้ให้การเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน 13 รายทั่วภูมิภาคที่แตกต่างกัน: ภาคกลาง (กรุงเทพฯ และชลบุรี), เหนือ (ตากและเชียงใหม่), ตะวันออกเฉียงเหนือ (หนองคาย), ใต้ (จันทบุรีและหาดใหญ่)

โครงการวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนจากมุมมองด้านสิทธิเด็ก โดยมีสมมติฐานว่าบทเรียนที่เรียนรู้โดยตรงจากผู้ที่มีส่วนร่วมจะมีความสำคัญต่อนโยบายและการปฏิบัติ เราสังเกตเห็นว่าการปฏิรูประบบการเลี้ยงดูใด ๆ ของชาติ จะต้องได้รับการสนับสนุนผ่านการเรียนรู้จากเด็ก ๆ ผู้ที่เป็นศูนย์กลางของปฏิบัติการ เราหวังว่าเสียงของผู้ที่มีส่วนร่วมและความคิดเห็นของพวกเขาจะปรากฏในรายงานนี้ -ทั้งในรูปแบบของเรื่องเล่าและศิลปะ- และเจ้าหน้าที่และผู้ปฏิบัติงานด้านนโยบายของรัฐบาลและนอกภาครัฐจะสามารถนำเรื่องเล่าเหล่านี้และชีวิตความเป็นจริงมาพัฒนาเด็ก ๆ ที่กำลังเติบโตขึ้นในการเลี้ยงดูทดแทน

ดร. จัสติน โรเจอร์ส นักวิจัยเยี่ยมเยียน ณ ศูนย์วิเคราะห์นโยบายสังคม
The University of Bath และอาจารย์ด้านสังคมสงเคราะห์ คณะสวัสดิภาพ
การศึกษาและภาษาศาสตร์ The Open University สหราชอาณาจักร

ดร. วิคเตอร์ การุณันท์ อาจารย์/ผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ ด้านนโยบายสังคมและการพัฒนาสังคม
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย

‘ต้นไม้แห่งความหวัง’ โดยเด็ก ๆ ที่สถานสงเคราะห์ในพม่า

กิตติกรรมประกาศ

ประการแรกและสำคัญที่สุด เราต้องยอมรับด้วยความขอบคุณต่อเด็ก ๆ และครอบครัวของพวกเขาที่ให้เวลาอย่างใจกว้างเพื่อมีส่วนร่วมในการศึกษานี้ พวกเขาเปิดเผยเรื่องราวส่วนตัวที่บางครั้งก็ยากอย่างเปิดเผย และในการทำเช่นนั้น พวกเขาแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งและความอดทนอย่างมาก ทีมวิจัยรู้สึกประทับใจพวกเขาทั้งหมดมากและได้รับแรงบันดาลใจจากสิ่งที่พวกเขากำลังทำให้สำเร็จ แม้จะเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่ท้าทายในวัยเด็กที่ห่างไกลจากพ่อแม่และครอบครัวในการเลี้ยงดูทดแทน

โครงการวิจัยนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้หากไม่ได้รับการสนับสนุนจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญในการเลี้ยงดูทดแทนในประเทศไทย เรารู้สึกขอบคุณสำหรับการสนับสนุนจากเพื่อนและเพื่อนร่วมงานในกรมเด็กและเยาวชน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐบาลไทย ที่สนับสนุนเราในการเข้าถึงบ้านเด็กของรัฐบาลในภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศและแสดงให้เห็นถึงความเปิดกว้างของพวกเขาเกี่ยวกับข้อกำหนดในการดูแลและความมุ่งมั่นที่จะช่วยปรับปรุงบริการ เราขอขอบคุณ JoJo's Sanctuary, SOS Children's Villages, Help without Frontiers และ Human Help Network Foundation สำหรับข้อมูลและการสนับสนุนอันมีค่าของพวกเขา เรารู้สึกขอบคุณสำหรับการสนับสนุนจากสมาชิกของกลุ่ม “Alternative Care Thailand” ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนการปฏิรูปการดูแลเด็กในประเทศอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย และยังมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนเราและเชื่อมโยงเรากับผู้ให้บริการทั่วทั้งภาคส่วนองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO)

เรารู้สึกขอบคุณสมาชิกคณะกรรมการที่ปรึกษาโครงการที่พบกับเราเป็นระยะ ระหว่างการศึกษาและทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหลักในขณะที่การวิจัยดำเนินไป:

- นาย สรรพสิทธิ์ คุ้มประพันธ์ – อดีตสมาชิกคณะกรรมการ UN-CRC และที่ปรึกษาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งประเทศไทย
- ดร. มาร์ค คาบิลดี – อาจารย์ สิทธิมนุษยชนและสันติภาพศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล;
- ดร. ภูชงค์ เสนาข – รองคณบดีฝ่ายวิจัยและวิชาการ ผู้อำนวยการ นโยบายสังคมและการพัฒนาสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ดร. (นางสาว) ประภาภรณ์ ทิวยานนท์ – ผู้อำนวยการ วิทยาลัยโลกคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์;
- น.ส. วุฒิชยา เจริญผล – ผู้จัดการสนับสนุน รณรงค์และสื่อสาร และสื่อ Save the Children International
- น.ส. จิตราภรณ์ วันสพวงศ์ – ที่ปรึกษาด้านสิทธิเด็ก/ผู้คุ้มครองเด็ก;
- นาย แกร์ ริชเชอร์ – ผู้เชี่ยวชาญด้านการคุ้มครองเด็ก UNICEF ประเทศไทย;

- น.ส. ปิณี ภูมิปรัมภี ผู้เชี่ยวชาญด้านเอชไอวี/เอดส์ และการพัฒนาวัยรุ่น UNICEF ประเทศไทย; และ
- คุณเทียนทอง ประสานพาณิชย์ กรมเด็กและเยาวชน กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ รัฐบาลไทย

เราขอขอบคุณ นาย โรเบิร์ต ไวท์ลอร์ สำหรับการงานหนักและความช่วยเหลือในการทบทวนวรรณกรรมสำหรับการศึกษานี้ นาย จอห์น คาย ผู้มีความสามารถ จาก “Kick Start Art” ที่แมสซอด เป็นผู้ออกแบบและจัดเวิร์กช็อปศิลปะร่วมกับเด็กและเยาวชน สุดท้ายนี้ เราขอขอบคุณสำหรับการสนับสนุนที่ดีจากคณาจารย์และเพื่อนร่วมงานที่ The University of Bath ในสหราชอาณาจักร คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และศูนย์แห่งความเป็นเลิศทางวิชาการด้านสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และนโยบายสังคมของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในประเทศไทย และ The Martin James Foundation ในสหราชอาณาจักร ในการให้ทุนสนับสนุนโครงการวิจัยนี้

ดร. จัสติน โรเจอร์ส The Open University สหราชอาณาจักร
 ดร. วิคเตอร์ การ์นันท์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประเทศไทย
 ดร. ปริญ เกตนิม และ นางสาว อภิสรา แซ่ลี นักวิจัยอิสระ – ประเทศไทย

แผนที่เชิงนิเวศโดยเด็กที่หมู่บ้านเด็กในกรุงเทพฯ

รายงานสรุป

รายงานสรุปนี้ให้ภาพรวมของข้อค้นพบที่สำคัญและข้อเสนอแนะสำหรับโครงการ แบ่งปันเรื่องราวของพวกเขา โดยมีรายงานฉบับเต็มที่มีการทบทวนวรรณกรรมในเชิงลึกและรายละเอียดเพิ่มเติมจากผู้ที่มีส่วนร่วมเกี่ยวกับประสบการณ์การเลี้ยงดูทดแทน ในรายงานนี้ เราได้เลือกคำพูดและงานศิลปะที่โดดเด่นจำนวนจำกัด ซึ่งสรุปประเด็นสำคัญที่ถูกแสดงออกโดยผู้ที่มีส่วนร่วมคนอื่น ๆ หากหลังจากอ่านสรุปนี้แล้ว ท่านต้องการอ่านเพิ่มเติม สามารถอ่านฉบับเต็มได้ที่ www.sharingtheirmarratives.com

จุดมุ่งหมายหลักของโครงการนี้ คือ การสำรวจประสบการณ์และมุมมองของเด็กและเยาวชนที่อาศัยอยู่ในการเลี้ยงดูทดแทนในประเทศไทย โดยมีการประมาณว่า มีเด็ก 55,000 คน (Saini & Vichit-Vadakan, 2015) ในประเทศไทยที่เติบโตห่างจากการอยู่ในความดูแลของครอบครัวพวกเขา การประมาณนี้ถือว่าประเมินต่ำเกินไป เนื่องจากมีข้อมูล เช่น การดูแลแบบเครือญาติที่ขาดหายไป สำหรับเด็กบางคน พวกเขาถูกนำฝากไว้เนื่องจากกังวลในการให้ความคุ้มครอง ในขณะที่คนอื่น ๆ อยู่ในความดูแลด้วยเหตุผลทางสังคม เช่น ความยากจนหรือการเข้าถึงการศึกษา (Mahidi & Brubeck, 2018) โครงการวิจัยนี้มีขั้นตอนการทำงานภาคสนามที่แตกต่างกัน 3 ขั้นตอน โดยในการทำงานภาคสนามระยะที่ 1 เราได้สำรวจประสบการณ์การเลี้ยงดูทดแทนของเด็กและเยาวชน และเราใช้วิธีการที่สร้างสรรค์เพื่อให้บรรดาเป้าหมายนี้ ทีมวิจัยได้มีส่วนร่วมร่วมกับเด็กทั้งหมด 160 คน ผ่านการผสมผสานระหว่างวิธีการทางศิลปะและการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง เด็ก ๆ อาศัยอยู่ในพื้นที่ 13 แห่งที่แตกต่างกันในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคกลางของประเทศไทย สถานที่ที่มีตั้งแต่สถานสงเคราะห์เด็กของรัฐบาล สถานสงเคราะห์เด็กของ NGO หมู่บ้านเด็ก วัดทางพุทธศาสนา ศูนย์การเรียนรู้ของผู้อพยพ และบ้านครอบครัวอุปถัมภ์

ในการทำงานภาคสนามระยะที่ 2 เรามุ่งเน้นที่การรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตของสมาชิกในครอบครัวที่ส่งบุตรหลานของตนไปอยู่ในการเลี้ยงดูทดแทน โดยรวมแล้ว เราได้ดำเนินการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างกับพ่อแม่/ผู้ปกครอง 20 คน เราสำรวจการรับรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับระบบการเลี้ยงดูทดแทนและการตัดสินใจของพวกเขาในการนำบุตรหลานไปฝากไว้ในการเลี้ยงดู ในขั้นตอนสุดท้ายของการทำงานภาคสนาม เราได้จัดกลุ่มสนทนาเชิงสำรวจกับสมาชิกของสาธารณชนทั่วไป จุดมุ่งหมายของสิ่งนี้ คือ การเริ่มทำความเข้าใจการรับรู้เกี่ยวกับการเลี้ยงดูในสังคมวงกว้างของไทยมากขึ้น

ผลการวิจัยที่น่าสนใจด้านล่างนี้ ถูกดึงมาจากการวิเคราะห์ชุดข้อมูลขนาดใหญ่ที่มีงานศิลปะและแผนที่เชิงนิเวศจำนวนมาก และการถอดความเสี่ยงการสัมภาษณ์เชิงลึกกับ 79 คน ในรายงานหลัก เราได้ใช้การนำเสนอคำพูดโดยตรงอย่างมาก เนื่องจากเรารู้สึกว่าข้อมูลเหล่านี้ให้ข้อมูลเชิงลึกที่มีประสิทธิภาพเกี่ยวกับระบบการเลี้ยงดูทดแทนของประเทศไทย ในรายงานสรุปผลภาพรวมนี้ เรานำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลและบทเรียนที่เราได้เรียนรู้จากผู้ที่มีส่วนร่วม

สิ่งที่เราได้เรียนรู้จากเด็ก ๆ

ในสถานดูแลส่วนใหญ่ เด็ก ๆ รู้สึกว่าได้รับการดูแลเอาใจใส่และมักแสดงความเคารพต่อผู้ดูแลอย่างมาก พวกเขาอธิบายวิธีที่ผู้ดูแลสนับสนุนพวกเขาเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ตัวอย่างเช่น คำพูดอ้างอิงต่อไปนี้เน้นถึงความผูกพันที่เด็กคนนี้มีกับแม่ประจำบ้านซึ่งเธออธิบายว่าเป็นคนที่คอยสนับสนุนเธอมากที่สุด

เด็ก: คนแรกคือแม่ แม่มักจะสนับสนุน โดยการรับฟังและประสานงานกับทุกประเด็น เช่น เอกสารของมหาวิทยาลัยและหอพัก หรือเมื่อต้องไปพบแพทย์ แม่จะแจ้งสำนักงานและเตรียมเอกสารทั้งหมดให้

ผู้สัมภาษณ์: ใครพาหนูไปสอบเข้ามหาวิทยาลัย?

เด็ก: แม่.... แม่ไม่เคยขัดขวางการเรียนรู้ของหนูด้วยการบังคับให้หนูเรียนในแบบที่แม่ชอบ แม่ให้อิสระแก่หนูในการเลือกด้วยตัวเอง แม่มักจะสนับสนุนให้หนูทำเต็มที่ให้ดีที่สุดสำหรับสิ่งที่หนูเลือก

เด็กส่วนใหญ่เข้าใจเหตุผลว่าทำไมพวกเขาถึงอยู่ในการเลี้ยงดูทดแทนและพวกเขาสามารถอธิบายเรื่องราวชีวิตของพวกเขาได้ สำหรับบางคน นี่เป็นเพราะครอบครัวต้องดิ้นรนต่อสู้กับความยากจนและจำเป็นต้องนำพวกเขาไปฝากไว้ในการดูแลเพื่อให้พวกเขาได้รับการเลี้ยงดูและได้รับการศึกษา สำหรับคนอื่น ๆ พวกเขาถูกนำฝากไว้ในการดูแลเพื่อการคุ้มครอง เนื่องจากพวกเขาเคยถูกทารุณกรรมและถูกทอดทิ้ง

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมรู้ไหมว่าทำไมตัวเองถึงมาอยู่ที่นี่?

เด็ก: หนู/ผมรู้ข้อมูลบางอย่าง เช่น พ่อแม่ไม่มีเงินพอที่จะสนับสนุนการศึกษาของหนู/ผม อีกอย่าง ชุมชนที่หนู/ผมอาศัยอยู่ยังล้อมรอบไปด้วยคนติดยา แม่เลยส่งหนู/ผมมาอาศัยอยู่ที่นี่

ผู้สัมภาษณ์: โอเค หนู/ผมจำชีวิตของตัวเองก่อนที่จะย้ายมาที่นี่ได้ไหม ชีวิตหนู/ผมเป็นอย่างไรบ้าง?

เด็ก: ตอนนั้นหนู/ผมไม่ได้ไปเรียน หนู/ผมอยู่บ้านคนเดียวและเล่นกับของเล่นของหนู/ผม แม่ของหนู/ผมทำงานเป็นแรงงานให้กับบริษัทก่อสร้าง ตอนกลางคืนถ้าแม่ไม่มีงานทำ ตอนกลางวันก็จะไปหาขายมาขาย หนู/ผมก็จะออกไปทำงานกับแม่ หนู/ผมไม่ได้ไปโรงเรียน

เด็กส่วนใหญ่อธิบายถึงช่วงเวลาที่ได้ใช้อย่างจำกัดและเป็นระยะ ๆ กับครอบครัวและเพื่อน ๆ เด็กโตอธิบายว่าการติดต่อของพวกเขาเกิดขึ้นผ่านโทรศัพท์และโซเชียลมีเดียอย่างไร อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งที่การเข้าถึงเทคโนโลยีของพวกเขาถูกใช้เป็นสิทธิพิเศษโดยเจ้าหน้าที่ผู้ดูแล ซึ่งสามารถถูกยึดไปได้หากพวกเขาถูกลงโทษหลังพบเห็นพฤติกรรมที่ไม่ดี

ผู้สัมภาษณ์: ตอนนี้หนู/ผมจะปรึกษาใครเมื่อหนู/ผมมีปัญหา?

เด็ก: ตอนนี้หนู/ผมไม่ปรึกษาใคร

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมทำอะไรเมื่อหนู/ผมมีปัญหา?

เด็ก: หนู/ผมเก็บไว้กับตัวเอง ถ้าบางครั้งทนไม่ไหวก็จะปรึกษาคูณยายเท่านั้น

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมติดต่อท่านได้อย่างไร?

เด็ก: หนู/ผมโทรหาท่านผ่านโทรศัพท์ของแผนกสังคมสงเคราะห์ แต่ไม่ค่อยบ่อย

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมขอโทรหาคุณยายได้ตลอดเวลาไหม?

เด็ก: ไม่ได้ แต่ถ้ามันผ่านมานานแล้ว หนู/ผมถึงจะขอได้ เพื่อที่หนู/ผมจะได้ปลดปล่อยความรู้สึกคิดถึงพวกเขา

เด็กโตมีความรับผิดชอบในการดูแลที่สำคัญต่อเด็กที่อายุน้อยกว่า โดยเฉพาะเด็กในวัดและหมู่บ้านเด็ก แม้ว่าสิ่งนี้อาจช่วยพัฒนาพวกเขาให้เป็นคนที่น่าสนใจและมีความรับผิดชอบ แต่สิ่งสำคัญที่ต้องตระหนักคือ พวกเขาเป็นเด็กที่ต้องการการดูแลด้วยและพวกเขาควรจะสามารถกับวัยเด็กด้วยโอกาสที่จะได้เล่นและใช้เวลากับเพื่อน ๆ

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมได้ทำอะไรที่นี้ในชีวิตประจำวันของหนู/ผม? บอกหน่อยได้ไหมว่าทำอะไรบ้าง? หนู/ผมตื่นกี่โมงและทำอะไรอีกบ้าง?

เด็ก: หนู/ผมตื่นนอนตอน 4.30 น. และเรียกเด็กที่เหลือให้มาสวดมนต์ ในตอนเช้าเราเดินจงกรม ในตอนเย็นเราสวดมนต์

ผู้สัมภาษณ์: อ้อ แล้วหลังจากนั้น?

เด็ก: เมื่อหนู/ผมกลับไป หนู/ผมจะอาบน้ำ... หนู/ผมจะเส้เด็ก ๆ ทำงานงานบ้านก่อนแล้วค่อยอาบน้ำ ไม่นานก็ถึงเวลาอาหารเย็น หนู/ผมจะเรียกเด็ก ๆ มากินข้าว

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมเรียกเด็ก ๆ มากินข้าวแล้ว หลังจากนั้นหนู/ผมทำอะไร?

เด็ก: หนู/ผมจัดกิจกรรมให้เด็ก ๆ... บางครั้งหนู/ผมก็จะสอนมารยาท สวดมนต์ ฯลฯ

ในสถานที่ส่วนใหญ่ เด็ก ๆ อธิบายว่าเจ้าหน้าที่ใช้การลงโทษทางร่างกาย เด็กบางคนพูดถึงเพื่อนของพวกเขาที่ถูกผู้ดูแลตีด้วยไม้ ในสถานที่บางแห่ง เด็ก ๆ ได้รับการการลงโทษที่รุนแรง งานบ้าน และทำออกกำลังอย่างสก็อตจิมพ์

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมเคยถูกลงโทษเพราะว่าหนู/ผมทำอะไรผิดหรือเปล่า?

เด็ก: บางครั้ง

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมทำอะไร?

เด็ก: หนู/ผมไม่ได้เชื่อฟังแม่

ผู้สัมภาษณ์: ...แล้วพวกเขาลงโทษหนู/ผมอย่างไร?

เด็ก: บางครั้งพวกเขาก็ให้หนู/ผมขัดท่อ... ถ้าทำตัวแย่มากที่สุด หนู/ผมจะโดนตี

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมจะโดนตีอย่างไร...

เด็ก: ไข่ ไข่ไม้เรียว

เด็ก ๆ เล่าถึงการกลั่นแกล้งในหมู่เพื่อน ๆ ที่พวกเขาอาศัยอยู่ด้วย คนที่เข้าเรียนโรงเรียนในชุมชนท้องถิ่นก็ถูกกลั่นแกล้งเช่นกัน พวกเขาถูกตราหน้าว่าเติบโตในสถานเลี้ยงดูและอยู่ห่างจากครอบครัว เด็กบางคนไม่รู้สึกรู้ว่าเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลหรือคุณครูสามารถสนับสนุนพวกเขาจากความท้าทายเหล่านี้ได้

ผู้สัมภาษณ์: ถ้าหนู/ผมสามารถพัฒนาสถานที่แห่งนี้ได้ หนู/ผมอยากจะทำอะไร?

เด็ก: จากที่หนู/ผมเห็น เด็กที่นี่มักกลั่นแกล้งคนอื่น และเด็กที่แข็งแรงกว่ามักจะฉวยโอกาสจากเด็กที่อ่อนแอกว่า หนู/ผมต้องการจัดการความสัมพันธ์นี้ หนู/ผมอยากให้ทุกคนคุยกันด้วยเหตุผล

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมเคยถูกกลั่นแกล้งจากเด็กคนอื่นหรือไม่?

เด็ก: หนู/ผมไม่เคยถูกกลั่นแกล้งทางร่างกายมาก่อน แต่เคยถูกพูดจาไม่ดีจากเด็กที่อาศัยอยู่ที่นี่ก่อนหนู/ผม พวกเขาพยายามที่จะแสดงอำนาจของพวกเขา

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมทำอะไรในสถานการณ์นั้น?

เด็ก: หนู/ผมไม่โอเค หนู/ผมร้องไห้อยู่คนเดียวเงียบ ๆ จนแม่บ้านถามหนู/ผม จากนั้นท่านก็พูดคุยเกี่ยวกับกรณีของหนู/ผมในการประชุมบ้าน หลังจากการประชุม ผู้หญิงพวกนั้นก็พูดกับหนู/ผมแย่งไปอีก แม้ว่าพวกเขาจะอายุน้อยกว่าหนู/ผม แต่พวกเขาก็อยู่ที่นี่ก่อนหนู/ผม พวกเขาพูดไม่ดีกับหนู/ผมเสมอ หนู/ผมไม่เคยเผชิญกับสถานการณ์แบบนี้มาก่อน ตอนนั้น มันยากสำหรับหนู/ผมในการปรับตัวกับที่นี่

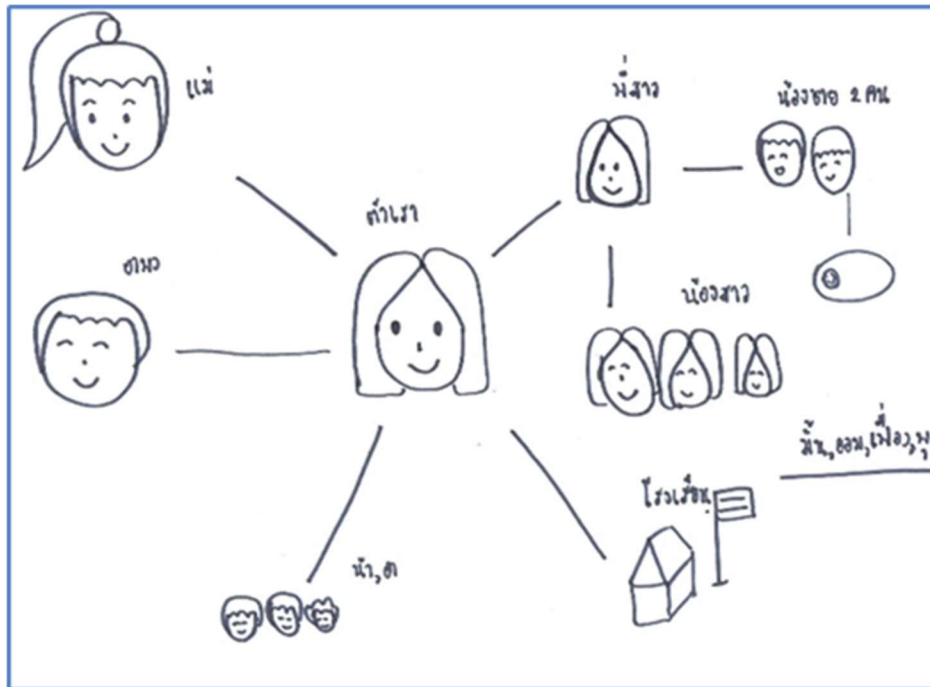
เด็ก ๆ ยังพูดถึงคุณค่าของเพื่อนในสถานดูแลอีกด้วย บ่อยครั้งที่เพื่อนเป็นคนที่สำคัญที่สุดสำหรับพวกเขา เพื่อน ๆ คอยช่วยเหลือและมักจะช่วยให้พวกเขาปรับตัวเข้ากับช่วงแรกของชีวิตการเข้ามาอยู่ในสถานดูแล

ผู้สัมภาษณ์: ใครคือคนที่หนู/ผมสนิทด้วยที่สุด?

เด็ก: ...คนที่สนิทที่สุดคือเด็กโตคนหนึ่ง ที่หนู/ผมเรียกว่า "พี่สาว" ตอนนี้เธอกำลังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย และอาศัยอยู่ในหอพัก

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมยังติดต่อเธออยู่ไหม?

เด็ก: ใช่ เธอยังคงกลับมาเยี่ยมเยียนที่นี่เป็นครั้งคราว

ในสถานดูแลต่าง ๆ ผู้ดูแลตระหนักถึงความสำเร็จของเด็กด้วยการชมเชยและให้รางวัล และเด็กหลายคนรู้สึกมีคุณค่า ผู้ดูแลยังสนับสนุนความสนใจของพวกเขา ตัวอย่างเช่น เด็กคนนี้พูดถึงคำชมและความอบอุ่นที่เธอได้รับจากแม่ประจำบ้าน

ผู้สัมภาษณ์: หนูเคยได้รับรางวัลบ้างไหม? แม่ของหนูให้รางวัลหนูเมื่อหนูทำดีหรือไม่?

เด็ก: บางครั้ง แต่รางวัลของแม่ไม่ใช่สิ่งของ ส่วนใหญ่เป็นการกอดและการชมเชย หนูเป็นคนบอกกับท่านเองว่าทุกครั้งที่หนูทำสิ่งที่ดี ท่านไม่จำเป็นต้องให้อะไรหนู แคร์รักหนู อยู่กับหนู อยู่กับหนูอย่างเต็มที่ รักหนูตลอดไป

เด็ก ๆ ขยันและมีความทะเยอทะยาน และพวกเขาเรียนหนักมาก พวกเขาเฝ้าดูว่าการศึกษของพวกเขาเป็นสิทธิพิเศษ และพวกเขาต้องการประสบความสำเร็จ เด็กส่วนใหญ่กำลังวางแผนสำหรับอาชีพการงานในอนาคต และหลายคนหวังว่าจะกลับไปทำงานที่ชุมชนในฐานะคุณครูและคุณหมอเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวของพวกเขา

เด็ก: หนู/ผมอยากเรียนจบ ทำงานหาเงิน แล้วกลับบ้าน ไปดูแลครอบครัวของหนู/ผม

ผู้สัมภาษณ์: หนู/ผมอยากดูแลใคร?

เด็ก: คุณยาย คุณแม่ และน้องสาวของหนู/ผม

แบ่งปันเรื่องเล่าของพวกเขา

สิ่งที่เราได้เรียนรู้จากพ่อแม่ผู้ปกครอง

ปัจจัยขับเคลื่อนหลักที่อยู่เบื้องหลังการตัดสินใจของพ่อแม่และผู้ปกครอง ในการนำบุตรหลานไปฝากไว้ในสถานดูแล เป็นเพราะ**ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความยากจน**

ผู้สัมภาษณ์: ลูกของคุณอายุเท่าไรตอนที่คุณส่งเขาไปที่ศูนย์ดูแลเด็ก?

พ่อ: ตั้งแต่เกิดจนถึงอนุบาล 3 เขาอยู่กับผม แม่ของเขาทิ้งเขาไปตั้งแต่ตอนที่เขาอยู่อนุบาล 3 แล้วผมเกิดประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์และต้องติดคุก ผมไม่มีงานทำ ผมเลยต้องพึ่งศูนย์

พ่อแม่มักต้องทำงานเป็นเวลานานและ/หรือทำงานหลายงานเพื่อเอาชีวิตรอด ในขณะที่หลายคน**ไม่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวหรือการเข้าถึงการดูแลเด็ก** ซึ่งเป็นประเด็นที่เกิดขึ้นซ้ำ ๆ

ผู้สัมภาษณ์: บ้านสำหรับเด็กผู้ชายจะดูแลลูกชายของคุณนานแค่ไหน?

พ่อ: พวกเขาจะดูแลเขาและสนับสนุนเขาจนกว่าเขาจะอายุ 18 ปี และได้รับวุฒิการศึกษา เพื่อที่เขาจะสามารถมีงานทำและดูแลพ่อได้ นั่นคือข้อมูลที่พวกเขาให้ไว้ตอนที่ผมเซ็นสัญญาอนุญาตให้ลูกชายของผมไปอยู่ที่นั่น ผมคิดว่ามันเยี่ยมมากสำหรับลูกชายของผม ผมเลยเซ็นสัญญา

พ่อแม่บางคนหลีกเลี่ยงมูลนิธิเอกชน โดยเชื่อว่าพวกเขาจะต้องทำให้ลูกกำพัวและต้องสละสิทธิ์ในการติดต่อ

พ่อ: ผมไปมูลนิธิก่อน แต่พวกเขาบอกว่า ผมต้องยกลูกชายให้กับศูนย์และปล่อยให้พวกเขาดูแลเขา เพื่อว่าชาวต่างชาติอาจจะสนใจที่จะรับเลี้ยงเขา เพื่อพวกเขาจะได้ส่งเขาไปเรียนที่ต่างประเทศ มันคงเหมือนกับการยกลูกชายของผมให้กับพวกเขา แต่ผมทำไม่ได้เพราะปัญหาของผมคือ ผมไม่มีเวลาและไม่มีใครสามารถดูแลเขา ผมไม่อยากปล่อยเขาไป... พวกเขาแนะนำให้ผมไปที่ศูนย์ดูแลเด็กแห่งนี้ พวกเขาบอกผมว่าที่ศูนย์นี้ ผมไม่ต้องยกลูกชายของผมให้... ผมยังคงอยู่ในการติดต่อได้

พ่อแม่บางคนอธิบายว่า – ในบางกรณี – บ้านเด็กของรัฐบาลพยายามสนับสนุนครอบครัวก่อนการนำฝากด้วยการสนับสนุนทางการเงิน

ผู้สัมภาษณ์: คุณติดต่อบ้านสำหรับเด็กผู้ชายด้วยตัวเองหรือ?

แม่: ใช่ ฉันติดต่อบ้านสำหรับเด็กผู้ชายด้วยตัวเองและบอกพวกเขาเกี่ยวกับสถานการณ์ของฉัน ตอนแรกพวกเขาแนะนำวิธีแก้ปัญหา เช่น ให้เงินฉัน ซึ่งเป็นเงินเดียวกันกับที่พวกเขาให้ครอบครัวอุปถัมภ์ แต่เป็นการให้เงินฉันเพื่อฉันจะดูแลลูกชายของฉันเอง ซึ่งปัญหาของฉันไม่ได้อยู่ที่เงิน มันเกี่ยวกับความจริงที่ว่าไม่มีใครดูแลลูก ๆ ถ้าเขาให้เงินฉัน (มันไม่เพียงพอที่จะไม่ทำงาน) ลูก ๆ ก็ยังต้องอยู่บ้านด้วยกัน โดยไม่มีใครดูแล (ระหว่างที่ฉันทำงาน) พวกเขาจึงตัดสินใจรับลูกชายทั้งสองคนไว้ที่บ้านสำหรับเด็กผู้ชาย เพราะถ้าพวกเขาไว้เพียงคนเดียว อีกคนก็จะต้องอยู่บ้านคนเดียว...

พ่อแม่ได้อธิบายให้เราฟังว่าบ้านเด็กของรัฐบาลสนับสนุนการติดต่ออย่างไร และพวกเขาเคลื่อนย้ายเด็กบางคนเข้าสู่การเลี้ยงดูแบบครอบครัวอุปถัมภ์แล้วจากนั้นกลับไปอยู่กับครอบครัวได้อย่างไร

แม่: ตอนนั้นมีองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) แต่พวกเขาจะรับเขาไว้ (แบบเต็มเวลา) เฉพาะตอนเขายังเล็ก และฉันทิ้งเขาไว้ไม่ได้ แต่สำหรับบ้านเด็กของรัฐบาล ฉันยังสามารถพาเขากลับไปในช่วงปิดเทอม หรือเขาสามารถกลับมาเมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือตอนที่เขาเรียนจบมัธยมศึกษาปีที่

พ่อแม่บางคนมีความกังวลเกี่ยวกับการดูแลที่บ้านเด็กและการกลั่นแกล้ง แต่บางคนรู้สึกไม่สามารถคัดค้านเจ้าหน้าที่ได้

ผู้สัมภาษณ์: เขาได้บอกคุณเกี่ยวกับสิ่งที่เขาไม่ชอบที่นั่นหรือไม่?

แม่: เขาเคยบ่นว่าโดนกลั่นแกล้งที่โรงเรียน

ผู้สัมภาษณ์: ครั้งแรกที่เขาไปที่นั่น?

แม่: ค่ะ

ผู้สัมภาษณ์: แต่ตอนนี้เขาโอเคใช่ไหม?

แม่: ค่ะ และเขาก็เคยถูกกลั่นแกล้งที่บ้านสำหรับเด็กผู้ชายด้วย แต่พวกอันธพาลทั้งหมดก็ออกไป เมื่อพวกเขาเติบโตขึ้นและย้ายออกไป

ผู้สัมภาษณ์: ทุกคนที่เคยกลั่นแกล้งเขาย้ายออกไป?

แม่: ใช้ พวกเขาเอาผ้าห่มของเขาไป และเมื่อเขาขอคืน พวกเขาก็ไม่ยอมให้ แต่รู้ว่าพวกอันธพาลโตขึ้นและจากไปแล้ว เลยไม่มีใครกลั่นแกล้งเขาในตอนนี้ ตอนที่ฉันเคยไปเยี่ยมเขา เขามีรอยฟกช้ำทั่วร่างกาย แต่เด็ก ๆ คนโตออกไปหมดแล้ว

ผู้สัมภาษณ์: โอ้ เขาถูกทำร้ายด้วยเหรอ?

แม่: ใช่ แต่พวกเขาไปแล้ว

ผู้สัมภาษณ์: คุณแจ้งเจ้าหน้าที่ว่าเขาถูกทำร้ายหรือไม่?

แม่: ไม่ ฉันกลัวจะมีปัญหากับเจ้าหน้าที่ อย่างไรก็ตาม ฉันได้คุยกับคนที่เป็อันธพาลแล้ว และบอกกับเขาว่าเขารู้หรือไม่ว่าลูกฉันเป็นโรคสมาธิสั้น ถ้าเขาไม่ชอบลูกฉัน ก็แค่ไปจากลูกฉันและอย่าคุยกับเขา

ผู้สัมภาษณ์: เขาฟังคุณหรือเปล่า?

แม่: ฟังแล้วแต่ยังกลั่นแกล้งจนออกจากศูนย์ ตอนนี้นั้นดีขึ้นสำหรับเขาเพราะไม่มีใครกลั่นแกล้งเขาอีกต่อไป

ผู้สัมภาษณ์: ถ้าคุณย้อนเวลาได้ คุณจะยังส่งเขาไปที่ศูนย์นี้ไหม

แม่: ความจริงแล้ว ฉันไม่อยากให้เขาอยู่ที่นั่นเพราะฉันรักเขา และฉันไม่เคยตีเขาเลย

พ่อแม่บางคนรู้ว่าพวกเขามักไม่ได้รับการต้อนรับในการไปเยี่ยมลูกในสถานดูแลต่าง ๆ บางคนได้รับคำสั่งโดยตรงให้มาเยี่ยมบ่อยลง

พ่อ: ผมบอกให้เขาอยู่ที่นั่นและจะไปเยี่ยมเขาทุกสัปดาห์ หลังจากนั้นไม่นานศูนย์บอกให้ผมไปเยี่ยมเดือนละครั้งเพราะเด็กส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ที่นั่นไม่มีพ่อแม่หรือพวกเขาอยู่ในคุก ตอนที่ผมพาเขาไปฝากที่นั่นครั้งแรก มีเด็กเพียง 40 คนอาศัยอยู่ที่นั่น แต่ตอนนี้ผมเชื่อว่ามมีเด็กมากกว่า 80 คน

รัฐบาลมักจะให้เด็ก ๆ อยู่ในศูนย์ที่ใกล้กับทะเบียนบ้านของพ่อแม่มากที่สุด แต่มักจะไม่อยู่ใกล้ที่อยู่ปัจจุบันของพ่อแม่ การปฏิบัติเช่นนี้ทำให้พ่อแม่ลำบากและไม่สามารถไปเยี่ยมลูกได้ เนื่องจากส่วนใหญ่ย้ายไปทำงานในเขตตัวเมือง ซึ่งห่างไกลจากบ้านเกิดที่พวกเขาจดทะเบียนไว้

พ่อ: แม้ว่าผมจะสามารถพาเขาไปนอนที่ไหนสักแห่งนอกศูนย์ได้ ผมก็ไม่สามารถจ่ายได้ ปกติผมขึ้นรถเมล์จากเชียงใหม่ตอนกลางคืน ไปถึงอุดรตอนตี 5 แล้วต่อรถเมล์อีกคันจากอุดรไปหนองคาย 55 บาท แล้วลงรถที่สี่แยกหนองสองห้อง เข้าสามล้อท้องถิ่นหรือรถตุ๊กตุ๊ก 20 บาท ไปที่ศูนย์หรือเดินไปที่นั่น ผมเล่นกับลูกชายของผมจนถึงประมาณ 16.00-16.30 น. แล้วผมก็กลับอุดรและนั่งรถเมล์กลางคืนไปเชียงใหม่เส้นทางเดิมในตอนเย็น ผมสามารถประหยัดเงินและเวลา และบรรลุเป้าหมายของผม

สิ่งที่เราได้เรียนรู้จากสาธารณชนทั่วไป

ผู้ที่มีส่วนร่วมมีความรู้เกี่ยวกับการสถานดูแลและมีความเข้าใจเกี่ยวกับการเลี้ยงดูแบบเครือญาติในครอบครัวและชุมชนของพวกเขา

P2: อีกที่หนึ่งคือ ศูนย์ X อันนี้เป็นมูลนิธิ เลย์มีเจ้าหน้าที่และผู้ดูแลที่ค่อนข้างดี ตอนนี้พวกเรามีเด็กที่กลับไปหาครอบครัวและวางแผนการดูแลแบบครอบครัว ด้วย มันเหมือนกับที่พักพิงที่พร้อมเมื่อไหร่ก็สามารถออกไปได้ แม่และลูกสามารถมาอาศัยอยู่ที่นั่นได้ โดยที่พวกเขาจะจัดหาบ้านให้กับพวกเขาเหมือนที่พักพิงของเด็กและครอบครัว อาคารค่อนข้างดีและกว้างขวาง XX เป็นบ้านเด็กอีกหลังหนึ่งที่ทำให้การดูแลเด็กอย่างดี

P4: สำหรับฉัน/ผม ฉัน/ผมอาศัยอยู่กับคุณยาย 20-30 ปี!

P5: อ่า ๆ ๆ ประสพการณ์ตรง

P6: หมายความว่า คุณมีประสบการณ์ตรง คุณอยู่ในการเลี้ยงดูทดแทนมาโดยตลอด!

ผู้สัมภาษณ์: มันเป็นอย่างไร? ประสบการณ์ของคุณเป็นอย่างไร?

P4: ตอนอยู่กับคุณยาย ฉัน/ผมมีความสุข... ฉัน/ผมไม่อยากกลับบ้านเพราะคุณยายตามใจฉัน/ผม (หลายคนหัวเราะ)

ผู้ที่มีส่วนร่วมรู้สึกว่าการลงโทษทางร่างกายควรใช้เป็นทางเลือกสุดท้ายเท่านั้น การดูแลเอาใจใส่และความไว้วางใจเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้บทลงโทษเหล่านั้น

P1: เมื่อเป็นมูลนิธิหรือสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า มันยากมากที่จะดูแลเด็กทุกคนและให้ความอบอุ่นในเวลาเดียวกัน ตัวอย่างเช่น ในวันที่ฉันเลี้ยงลูก 3 คน... บางครั้งฉันก็โกรธ ทั้ง ๆ ที่เป็นแม่แท้ ๆ ฉันมีอารมณ์แปรปรวนง่ายมาก แล้วคนที่ดูแลเด็ก 10 คนล่ะ? จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเด็กทั้ง 10 คนคือพร้อมกัน? การควบคุมอารมณ์เป็นเรื่องยากมาก ดังนั้นการดีเป็นสิ่งที่ฉันเข้าใจได้ แต่ฉันต้องยอมรับว่าหากพวกเขาดี พวกเขาจะมีเหตุผลและสอดคล้องกับพฤติกรรมของเด็กหรือไม่? พวกเขาแสดงพฤติกรรมระดับใด? ระดับของพฤติกรรมยังขึ้นอยู่กับว่าพวกเขาได้รับการดูแลอย่างไร? หากเด็กได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดี พวกเขาจะไม่ประพฤติตัวในทางที่ผิดและสมควรที่จะถูกตี แต่ถ้าขาดการดูแลที่ดีหรือไม่ได้รับการดูแล พฤติกรรมก็จะยิ่งพัฒนาความรุนแรงขึ้นไปอีก ถึงขั้นต้องตีให้หยุดเพราะพวกเขาไม่ยอมฟัง ฉันคิดว่าปัญหานี้เหมือนกับงูที่กินหางของมันเอง

ผู้ที่มีส่วนร่วมระบุถึงสิ่งที่รับรู้เกี่ยวกับอุปสรรคทางวัฒนธรรมในการอุปถัมภ์และการรับเลี้ยงบุตรบุญธรรมในชุมชนไทย

P3: ... มีคุณป้าบ้านข้าง ๆ ที่ ... เธอเป็นว่า...เป็นกังวลแทนเรากินไปในวัฒนธรรมไทยนี้ (บางคนหัวเราะ)

P1: ... พวกเขาเป็นกังวลเกี่ยวกับเรามากเกินไป (บางคนหัวเราะ) ทำไมป้าคนนี้ถึงชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น? ฮ่า ๆ ๆ ๆ

P3: ฉัน/ผมมี ฉัน/ผมมีความคิดแบบนี้ โดยส่วนตัวแล้วฉัน/ผมคิดว่า ผู้คนที่อยู่ในยุโรปเมื่อทำเช่นนี้ (อุปถัมภ์/รับเลี้ยงบุตรบุญธรรม) พวกเขาเป็นคนจิตใจดี ดีมาก ฉัน/ผมกลัวมากกว่าจะไปไม่ถึงจุดนั้นเนื่องจากแรงกดดันรอบตัวฉัน/ผม

P2: พวกเขาอาจไม่มีป้าบ้านข้าง ๆ เหมือนเรา ... แองเจลินา โจลีมีบ้านของเธอที่โคโคเดียวนอกชุมชน (บางคนหัวเราะ)

P2: เพราะเธอไม่มีป้าบ้านข้าง ๆ (หัวเราะ)

พวกเขาารู้สึกว่าคนไทยสามารถทำได้มากกว่าการบริจาคและเยี่ยมเยียนสถานดูแลเด็ก โดยการมอบมิตรภาพ/การให้คำปรึกษาแก่เด็ก ๆ อย่างต่อเนื่อง

P3: คนที่จะเข้าไปช่วยเหลือหรือดูแลเด็ก ๆ พวกเขาได้ทำสิ่งที่สอดคล้องกับความจำเป็นหรือความต้องการของเด็ก ๆ หรือไม่? มากกว่าไปเลี้ยงไอศกรีมหรือทำอะไรแบบนั้น น่าจะเป็น... พวกเขาควรเป็นแหล่งสนับสนุนที่เด็ก ๆ สามารถได้รับ เพื่อที่เมื่อเกิดปัญหานั้น พวกเขายังคงมี... คน ๆ นี้ที่ไม่ว่ายังไง... ตามที่ PR ได้บอกไว้เราอาจจะเป็นคนสนับสนุนสำหรับพวกเขาในช่วงเวลาที่จำเป็นต้องการ ถ้ามีอะไรแบบนี้มันอาจจะช่วยพวกเขาได้ ถ้าเราจะทำให้มันเกิดขึ้น

P2: เราอาจจำเป็นต้องขายแนวคิดนี้ ที่เราสามารถทำได้มากกว่าการเลี้ยงอาหาร และจัดการฝึกอบรมหรือการสอน

ข้อเสนอแนะด้านนโยบายและการปฏิบัติ

หลังจากการมีส่วนร่วมของเด็กและครอบครัว ที่ศูนย์กลางของการเลี้ยงดูทดแทน ข้อเสนอแนะของเราสอดคล้องกับแนวทางการเลี้ยงดูทดแทนของสหประชาชาติและการเคลื่อนไหวระดับโลกที่กำลังเติบโตเพื่อปฏิรูประบบการดูแลเด็ก การเลี้ยงดูทดแทนควรใช้เมื่อจำเป็นเท่านั้น และการดูแลควรมีความเหมาะสมเพื่อที่จะตอบสนองความต้องการของเด็กได้ดีที่สุด ดังนั้นเราจึงสนับสนุนการเรียกร้องของกลุ่ม CRC “Alternative Care” ของประเทศไทย ในการสนับสนุนนโยบายและแนวปฏิบัติที่เคลื่อนย้ายจากสถานสงเคราะห์มาเป็นการสนับสนุนครอบครัว การเลี้ยงดูแบบเครือญาติ และการเลี้ยงดูทดแทนแบบครอบครัว อย่างไรก็ตาม เรายังคงตระหนักดีว่าการปฏิรูปที่จำเป็นมากนี้ จะไม่เกิดขึ้นในชั่วข้ามคืน และในระหว่างนี้ เราขอเสนอแนะว่าด้วยการมีส่วนร่วมของเด็กและครอบครัว การปรับปรุงนโยบายการเลี้ยงดูทดแทนและแนวทางปฏิบัติในด้านต่าง ๆ ควรมีดังต่อไปนี้

- ข้อกำหนดเกี่ยวกับการติดต่อถูกจำกัดและประปรายในสถานดูแลส่วนใหญ่ เวลาของเด็ก ๆ กับครอบครัวและเพื่อน ๆ เป็นสิ่งสำคัญสำหรับความเป็นอยู่ที่ดีทางอารมณ์ของพวกเขา ซึ่งจะช่วยให้พวกเขาเข้าใจประสบการณ์ของตนเอง ในขณะที่พวกเขาพัฒนาตัวตนของตนเอง แผนการดูแลที่กำหนดให้มีการติดต่อกับผู้คนที่สำคัญ เพื่อน ๆ และครอบครัว ควรถูกจัดทำขึ้นและอยู่บนพื้นฐานความจำเป็นต้องการของเด็กแต่ละคน การกำจัดการติดต่อเพื่อจัดการพฤติกรรมนั้นจะได้ผลผลิตตรงกันข้าม เป็นการทำร้ายทางอารมณ์ มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดปัญหาด้านพฤติกรรมและไม่สอดคล้องกับสิทธิในชีวิตครอบครัวของเด็ก
- การพัฒนาหนังสือเรื่องราวชีวิตจะช่วยให้เด็ก ๆ มีข้อมูลเกี่ยวกับครอบครัวและการเดินทางสู่สถานดูแล โดยเน้นที่เด็กเป็นหลัก หนังสือเรื่องราวชีวิตที่สร้างขึ้นพร้อมกับเด็ก ๆ ทำหน้าที่เป็นแหล่งข้อมูลสำหรับพวกเขาในการตรวจสอบข้อมูลและทำความเข้าใจประสบการณ์ของพวกเขาเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลและครอบครัวขณะที่เติบโตขึ้น
- ข้อมูลชี้ให้เห็นว่ามีความจำเป็นเร่งด่วนสำหรับแต่ละสถานดูแล ในการพัฒนาหรือทบทวนนโยบายเกี่ยวกับการกลั่นแกล้ง และสำหรับเจ้าหน้าที่ในการฝึกอบรมเพื่อระบุนการกลั่นแกล้งและส่งเสริมวัฒนธรรมต่อต้านการกลั่นแกล้ง
- เคลื่อนย้ายจากการจัดการพฤติกรรมในแนวทางการดูแลไปสู่รูปแบบการดูแลที่รับรู้ถึงบาดแผลทางจิตใจ ฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลเรื่องการเลี้ยงลูกเชิงบวก ที่เน้นย้ำถึงความจำเป็นในการสร้างความสัมพันธ์กับเด็กในความดูแลและส่งเสริมการฟื้นตัวของพวกเขา
- เพื่อให้สอดคล้องกับการเคลื่อนไหวในประเทศไทยที่จะห้ามการลงโทษทางร่างกายในโรงเรียน เรื่องนี้จำเป็นต้องขยายไปสู่สถานเลี้ยงดูทดแทนทั้งหมด ในพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก ตามมาตรา 61 บทบัญญัติสำหรับการลงโทษทางร่างกายในการเลี้ยงดูทดแทนยังคงอยู่ ซึ่งหมายความว่า การตีเด็กนั้นได้รับอนุญาต

- **ปรับปรุงการตรวจติดตาม/ตรวจเยี่ยมผู้ให้การดูแล** การมีส่วนร่วมของเด็กและครอบครัวในการตรวจติดตามมีความสำคัญ ผู้ตรวจสอบควรใช้เวลา มีส่วนร่วมและพูดคุยกับเด็กโดยตรง ในฐานะที่วิจัย เราได้เรียนรู้ว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่ประเมินค่าไม่ได้ในการทำความเข้าใจว่าการใช้ชีวิตในสถานเลี้ยงดูทดแทนเป็นอย่างไร ผู้ตรวจสอบต้องส่งเสริมการมีส่วนร่วมของเด็ก เพื่อให้พวกเขาจะสามารถประเมินได้ว่าเด็กที่รับการดูแล ได้รับอย่างเหมาะสม ปลอดภัย และตอบสนองความจำเป็นต้องการของพวกเขาหรือไม่
- **พ่อแม่ที่เราสัมภาษณ์เน้นถึงข้อดีของการสนับสนุนครอบครัวของรัฐบาล การดูแลแบบครอบครัวอุปถัมภ์ และแนวทางการคืนสู่ครอบครัว** ซึ่งมีความจำเป็นที่พวกเขาจะสร้างแนวปฏิบัติที่ดีนี้ให้กับเด็กจำนวนมากขึ้น และขยายขอบเขตไปทั่วทั้งภาคส่วน โดยการสนับสนุนและมอบหมายให้ผู้ให้การดูแลในองค์กรพัฒนาเอกชน (NGO) ทำเช่นเดียวกัน มันจะเป็นประโยชน์หากตั้งเป้าหมายที่ทะเยอทะยานแต่สามารถบรรลุได้ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาที่วัดผลได้สำหรับเด็ก
- **การจัดเตรียมการดูแลเด็กในชุมชนยังช่วยลดความจำเป็นที่พ่อแม่ต้องให้ลูกอยู่ในสถานดูแล** พ่อแม่ที่เราสัมภาษณ์อธิบายว่าพวกเขามักเผชิญกับทางเลือกที่จะปล่อยให้ลูกอยู่บ้านโดยไม่มีใครดูแลหรือส่งพวกเขาไปสถานเลี้ยงดูทดแทน เนื่องจากต้องไปทำงานเพื่อเอาชีวิตรอด
- **บ่อยครั้งเกินไปที่ความยากจนเป็นรากฐานของการตัดสินใจของพ่อแม่ในการนำลูกไปฝากไว้ในสถานเลี้ยงดูทดแทน การเพิ่มการคุ้มครองทางสังคมและการจ่ายสวัสดิการทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเด็กที่ใกล้จะต้องอยู่ในสถานดูแล จะลดความจำเป็นในการเข้าสู่สถานดูแลสำหรับเด็กจำนวนมาก**

แนวปฏิบัติที่แนะนำและการปรับปรุงนโยบายสำหรับระบบการเลี้ยงดูทดแทนของประเทศไทย

บทสรุป

ผลการวิจัยและการวิเคราะห์ที่นำเสนอในรายงานการวิจัยนี้ อิงจากประสบการณ์ของเราในการมีส่วนร่วมร่วมกับเด็กและพ่อแม่ที่มีประสบการณ์โดยตรงกับสถานดูแล รวมถึงสมาชิกชุมชนในวงกว้าง เราหวังว่าเรื่องราวของผู้ที่มีส่วนร่วมและข้อเสนอแนะต่างๆ จะสามารถให้ข้อมูลและให้คำแนะนำสำหรับนโยบายระดับชาติและการพัฒนากลยุทธ์ในอนาคตของหน่วยงานรัฐบาลไทย ภาคประชาสังคม องค์กรสิทธิเด็กระดับชาติและระดับนานาชาติ และพันธมิตรด้านการพัฒนา ในการเคลื่อนไปข้างหน้า เราารู้สึกว่ามีความจำเป็นเร่งด่วนในการปฏิรูประบบการดูแลเด็กและเพิ่มขีดความสามารถของแรงงานบริการสังคมในประเทศไทย สิ่งนี้ควรรวมถึงการพัฒนามาตรฐานขั้นต่ำแห่งชาติสำหรับรูปแบบการเลี้ยงดูทดแทนที่แตกต่างกันและระเบียบปฏิบัติ ที่สนับสนุนผู้จัดการและผู้ดูแล เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะสามารถตอบสนองความต้องการของเด็กและครอบครัวได้ดีที่สุด

เราทราบจากหลักฐานการวิจัย 80 ปีว่ารูปแบบการดูแลแบบสถานสงเคราะห์เป็นอันตรายต่อเด็ก เรายังทราบดีในบริบทของกองทุนสาธารณะที่มีจำกัด การสนับสนุนครอบครัวและการดูแลรูปแบบครอบครัวเป็นทางเลือกทางเศรษฐกิจที่ดีกว่า โดยสถานสงเคราะห์ต่างๆ มีค่าใช้จ่ายมากกว่าสำหรับการดำเนินการในระยะยาว ดังนั้นเราจึงสนับสนุนแผนงานของ *Alternative Care Thailand (ACT)* ในการปฏิรูปการดูแลและความพยายามที่จะสนับสนุนเพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบ

สิ่งสำคัญที่ต้องเน้นคือ เด็กหลายคนที่เราสัมภาษณ์และใช้เวลาด้วยระหว่างการวิจัยนี้มีความสุขในสถานดูแลของพวกเขาและรู้สึกขอบคุณสำหรับการดูแลที่พวกเขาได้รับและโอกาสที่พวกเขาได้รับ อย่างไรก็ตาม รายงานฉบับนี้ยังได้ระบุถึงประเด็นต่างๆ ที่เด็กสมควรได้รับการดูแลที่ดีขึ้น และความจำเป็นเร่งด่วนในการปฏิรูปและปรับปรุงระบบการเลี้ยงดูทดแทนในประเทศไทย เป็นเรื่องน่ายินดีที่กลุ่มภาคประชาสังคมและ ACT กำลังทำงานร่วมกับรัฐบาลไทย และพัฒนาแผนยกเลิกการดูแลแบบสถานสงเคราะห์ และลงทุนในชุมชนด้วยบริการเชิงปฏิบัติที่เน้นไปยังการสนับสนุนครอบครัว การจัดหาการดูแลเด็ก การดูแลแบบครอบครัวอุปถัมภ์ และการคืนสู่ครอบครัว

เราหวังว่าเรื่องราวของเด็กและครอบครัวที่เราได้แบ่งปันในรายงานนี้จะให้ข้อมูลถึงงานที่สำคัญนี้และเน้นย้ำถึงความจำเป็นเร่งด่วนในการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้เด็กหลายคนในกลุ่มเด็กที่เปราะบางที่สุดในประเทศไทยได้รับการดูแลและการสนับสนุนที่พวกเขาสมควรได้รับและสามารถพัฒนาได้อย่างเต็มศักยภาพของพวกเขา ซึ่งเป็นสิทธิของพวกเขาตามที่ประดิษฐานอยู่ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก

แบ่งปันเรื่องเล่าของพวกเขา

ดร. จัสติน โรเจอร์ส, ดร. วิกเตอร์ การ์นันท์,

ดร. ปรีญ เกตนิม และ อภิสรา แซ่ลี

ตีพิมพ์: มกราคม 2565

ติดต่อ: justin.rogers@open.ac.uk

